

Ρίτα Κένιχ

**ΣΧΕΔΟΝ
ΟΛΟΚΛΗΡΗ
ΖΩΗ**

Αρχικά ο Πάουλ παρατήρησε μια γοητευτική ξανθιά βιολίστρια που καθόταν ακριβώς προς τη μεριά που ήταν στραμμένο το βλέμμα του. Ο Πάουλ έπιασε τον εαυτό του να κοιτάζει το καλοκαμωμένο πρόσωπο της νεαρής γυναίκας ενώ η Μπίργκιτ αναστέναξε ελαφρά. Στο διάλειμμα πήρε για τον ίδιο μια μπίρα και για την Μπίργκιτ ένα ποτήρι κρασί. Εκείνη συζητούσε με μια γυναίκα που ο ίδιος την ήξερε μόνον εξ όψεως και γι' αυτό στεκόταν αμίλητος στο πλάι.

Για το τελευταίο κομμάτι μια γυναίκα πήρε τη θέση της με το τσέλο και δίπλα της στάθηκε ένας νέος άντρας με βιολί. Αμέσως μόλις αυτός άρχισε να παίζει, μετακινήθηκε μαζί με το όργανο σαν να φλέρταρε τη γυναίκα. Ο Πάουλ ένιωθε να έχει μεταφερθεί σε κάποια ταινία. Δεν ήταν δύο μουσικοί που έπαιζαν εκεί μπροστά, το πιάνο και κυρίως όλη η ορχήστρα από πίσω, αλλά ήταν αυτός και η Μπίργκιτ. Δεν ήξερε γιατί -δεν μπορούσε ούτε καν να παίζει φλάουτο, άσε πια ένα τόσο πολύπλοκο όργανο με πολλές χορδές-αλλά η ταινία δεν έλεγε να τελειώσει. Κάθε νότα, κάθε κίνηση πρόσθετε στο υλικό κι άλλο μέτρο, η Μπίργκιτ (ή μήπως η γυναίκα στο βιολοντσέλο;) ήταν εκείνη που έδινε τον τόνο, αν και θα έπρεπε να υπερισχύουν πάνω απ' όλα οι ζωνθοί, υψηλοί ήχοι του βιολιού. Όμως όχι: εδώ οδηγούσε το βιολοντσέλο σαν να ακουγόταν μια πρόκληση και ο Πάουλ (ή μήπως ο βιολιστής;) χωρίς πολλά πολλά, κουνούσε το δοξάρι σαν να κρεμόταν απ' αυτό η ζωή του. Όταν άρχισε το μεσαίο κομμάτι και οι βιολιστές της ορχήστρας έπαιζαν μια ήρεμη μελωδία, βούλιαξε ο Πάουλ αποκαμωμένος στη θέση του. Στα γρήγορα μόνο κομμάτια της Μπίργκιτ που κρατούσε τα μάτια της κλειστά και το πρόσωπό της είχε μια ηρεμία που ο ίδιος δεν μπορούσε να βρει και φοβόταν ότι δεν θα την ξαναέβρισκε ποτέ πια. Είχε ιδρώσει, αλλά δεν τολμούσε να κουνηθεί από φόβο μήπως τρίξει το κάθισμά του. Προσπαθούσε να απλώσει κάπως τα πόδια του κάτω από τη θέση του μπροστινού του όταν άρχισε πάλι η μουσική. Θυμήθηκε αόριστα το μάθημα μουσικής. Υπήρχαν πάντα τρία μέρη και στο τρίτο βαρούσαν το τύμπανο πολύ δυνατά – όμως τώρα δεν υπήρχε στη σκηνή. Πάλι γίνονταν Σπαρτακικοί αγώνες αντοχής

εκεί μπροστά του. Ο πιανίστας τού φαινόταν σαν παιδί που προσπαθούσε να παίζει μαζί με τους άλλους, επαναλαμβάνοντας το θέμα, ναι, ακριβώς έτσι ονομαζόταν, τώρα το θυμήθηκε, αλλά αυτό που συνέβαινε εκεί ενώπιόν του αφορούσε μόνον αυτόν, αυτόν και την Μπίργκιτ, κι όμως ακόμη τίποτε δεν είχε αποφασιστεί ή μήπως μόνο αυτό έλπιζε; Πάλι ακουγόταν πολύ καθαρότερα το βιολοντσέλο από το μικρό βιολί, έκανε την αρχή το μεγάλο όργανο δίνοντας στη συνέχεια πάσα στο μικρό. Καθώς η μικροκαμωμένη γυναίκα με το τσέλο καθόταν και δίπλα της στεκόταν ο νεαρός άντρας με το βιολί, την κοιτούσε με πόθο ή όλ' αυτά ήταν στη φαντασία του Πάουλ; Τώρα, μάλιστα! Το βιολί προηγούνταν, καθόριζε τα πράγματα, επιτέλους. Ο Πάουλ τεντώθηκε λίγο, όμως ήδη επέμενε το τσέλο, έπαιζαν σαν να κάλυπταν την τελική προσπάθεια στον ανώμαλο δρόμο, αλλά δεν μπορώ καθόλου να τρέξω, συλλογίστηκε ο Πάουλ, και μετά είχε χάσει (ή μήπως το βιολί;), ο μουσικός μαζεύτηκε επίσημα, η νέα γυναίκα χαμογελούσε, βέβαιη για τη νίκη. Άλλοι μουσικοί απόσπασαν για μια στιγμή την προσοχή του Πάουλ καθώς έπαιζαν τσιμπώντας τις χορδές, αλλά πάλι το τσέλο έδινε ορισμένο τόνο και τότε όλοι μαζί τα σάρωσαν όλα όσα γίνονταν εκτός σκηνής και έξω από τον Πάουλ, έτσι που μετά την τελευταία συγχορδία καθόταν σαν παράλυτος και μόνο όταν τον σκούντηξε η Μπίργκιτ, άρχισε να χειροκροτεί. Ένας καθρέφτης, μια παραμορφωμένη εικόνα· δεν έπαιζε πια κανένα όργανο ούτε ο ίδιος ούτε κι η Μπίργκιτ. Τώρα δεν ήθελε να πάει πουθενά, όχι, σήμερα ούτε καν για ένα ποτήρι κρασί κάπου, στο σπίτι, μόνο στο σπίτι. Ο Πάουλ έτρεμε, αν και ήταν μια ευχάριστη βραδιά στα τέλη καλοκαιριού. Με το που έφτασαν στο σπίτι τράβηξε την Μπίργκιτ στο κρεβάτι και την πήρε. Δεν το είχε ξανακάνει και η Μπίργκιτ είχε μείνει άναυδη μην μπορώντας να αντιδράσει. Μπήκε γρήγορα, πολύ γρήγορα, δεν θυμόταν τίποτε άλλο.

Η Μπίργκιτ ήταν από αρκετή ώρα ξύπνια στο κρεβάτι. Τόσο έντονα δεν είχαν κάνει έρωτα για πολύ καιρό, ούτε τόσο γρήγορα, ένιωθε όμως ωραία. Αφουγκραζόταν το ροχαλητό του Πάουλ και σηκώθηκε μόνο λίγα λεπτά αργότερα, για να ρίξει μια ματιά στον Μάρκους, που ήταν τυλιγμένος στο κρεβάτι του, και ροχάλιζε κι αυτός, μόνο μια οκτάβα υψηλότερα από τον Πάουλ. Είχε

προσέξει πως ο Πάουλ κοιτούσε σαν μαγεμένος την ξανθιά βιολίστρια, είχε όμως αμέσως αντιδράσει στον ελαφρύ αναστεναγμό της κι είχε ξαναγυρίσει το βλέμμα του σ' αυτήν. Ναι, ο Πάουλ ήταν καλός σύζυγος. Δεν χρειαζόταν την έγκριση της μητέρας της για να το καταλάβει. Της άφηνε χώρο κι όλα τα έκανε πάντα γι' αυτήν. Ήταν μόνο κρίμα που δεν μπορούσε καθόλου να την καταλάβει, όχι πια. Ή μήπως δεν την είχε καταλάβει ακόμη; ούτε κι η ίδια δεν ήξερε...